

dog een. Oberst Bjerregrav. — — Ja, der var i Nødsfald endnu een. Den gale Baronesse.

Det vilde med andre Ord sige: han maatte som Dyhring og saa mange andre ofre sin Selvstændighed, gilde sit eget Jeg og gøre sig til Offenlighedens Eunuk; eller han maatte gaa i Lære hos Max Bernhardt, maatte med Omsigt udvælge sig et værge-løst Offer og koldblodigt udplyndre det. Jakobe havde ogsaa i den Henseende haft Ret. Der var vistnok ingen andre Udveje. „Og vil man Maalet, maa man ogsaa ville Midlerne.“

Nej — han blev nødt til at indrømme det — der var ikke det Stof i ham til en Verdenserobrer, som han havde troet. Han kunde ikke overvinde sig til at betale, hvad den store Lykke kostede. Eller rettere: det gik ham med Navnkundigheden og Magtfølelsen, som det før var gaaet ham med andre af Livets højt besungne Tillokkelser, de tabte paa nærmere Hold i Værdi for ham. Han fandt den Pris, de stod i, altfor latterlig høj.

Der var En, han kom til at tænke paa i denne Sammenhæng ... salig Neergaard. Hvordan var det, han havde sagt i sin profetiske Tale hin Dødsnat? — —

Glasdøren ud til Torvet blev i det samme slaaet op. Og ind traadte en to Meter høj, graaskægget Skikkelse i en lys Kappe og med en Kæp lagt som et Slagsværd op paa Skuldren, — Fritjof!

I sin glade Overraskelse havde Per nær raabt Navnet højt. Men som han vilde rejse sig op for at give sig tilkende, fik han pludselig Betænklichkeiten og blev siddende. Han tog endogsaa en Avis og gemte sig bag den, mens Fritjof skred forbi ind i det tilstødende Værelse.

Det var en vis Undseelse, der fik ham til at skjule sig. Det gik i det hele klart op for ham, at han ikke vilde kunne udholde at blive her i Byen, hvor han overalt udsattes for den Slags pinlige Møder. Med formelig Rædsel tænkte han paa den store Festlighed, der næste Dag skulde afholdes paa „Skovbakken“, og hvortil næsten hele den salomonske Familjes Omgangskres var indbudt. Det daglige Samvær med Svigerforældrene vilde under de nuværende Forhold heller ikke være opmuntrende for